

שחרורו של השייח' ראד סלאח, ראש הפלג הצפוני של התנועה האיסלמית מהכלא לאחר שריצה חמישה חודשי מאסר בגין תקיפת שוטר בירושלים, עורר גל חדש של דרישות מצד תומכיו לסיום "הכיבוש הישראלי" כביכול בירושלים ושחרור מסגד אל-אקצא. זאת בנוסף לטיעון הפלסטיני כי הכותל המערבי אינו חלק מבית המקדש ואין לו משמעות דתית עבור העם היהודי. על רקע זה ראוי לעיין בדברי ריו הנחרצים של דוד בן גוריון, ראש הנהגת "המדינה בדרך", שהוביל את תהליך יסודה וכיהן כראש הממשלה ושר הביטחון הראשון של ישראל. בהתייבבו לפני ועדת החקירה הממלכתית שמינתה ממשלת המנדט הבריטי בשנת 1936, בעקבות פריצת 'המרד הערבי הגדול', נשאל על ידי יושב הראש, הלורד פיל, איזו זכות יש למתיישבים היהודים בארץ ישראל, שרובם לא נולדו בה? "משל למה הדבר דומה", הוסיף, "לפלוגי המגיע לביתו של אדם וטוען באוזניו שהבית שייך לו".

בן גוריון לא התרגש מדברי הפול של הלורד הנכבד, הרים ספר תנ"ך, הניפו אל על ואמר: הנה הקוֹשָׁאן, שטר הבעלות שלנו על הארץ". ומיד הוסיף: "לפני למעלה ממאתיים שנה יצאו ראשוני המהגרים לאמרי-

קה בספינה 'מייפלאואר'. האם מי שהו זוכר באיזה תאריך בדיוק יצאה האוניה לדרך?" השתרר שקט באולם. איש לא העז לנחש. "והאם מישהו זוכר מה התפריט שאכלו המהגרים על סיפונה?" היקשה. יושב הראש גיחך במבוכה.

"אבותינו יצאו ממצרים אל הארץ המובטחת לפני למעלה משלושת אלפים שנה, וכל ילד יהודי יודע באיזה יום בדיוק נפרדו ממשעבדיהם - בחמישה עשר בניסן. יתר על כן, הכל יודעים מה היה מזונם בעת ההתנתקות - מצות. כל שביל ונתיב במסלול הליכתם מוכר וידוע, כל נקודה שעברו בה או מקום שחנו בו - אף על פי שמסעם לא נמשך ימים אחדים, אלא ארבעים שנה ובדרכי מדבר קשות ובלתי מוכרות. כל זה בזכות הספר שבידי, מסמך אותנטי המכיל עדות שאין טובה ממנו על הבעלות שלנו בארץ ישראל.

דוד בן גוריון לא הרפה. "הטיעון הזה נושא בתוכו את הצדק שלנו. לא נישלנו איש מאדמתו. חזרנו לארץ שלנו, לנחלת אבותינו שממנה גורשנו בכוח הזרוע. כל מי שקרא אי פעם בתנ"ך, ומיליארדי אנשים בעולם עשו כן, יודע כי ארץ ישראל היא אדמתנו ואין איש יכול לבוא ולטעון אחרת".

גויי הארצות בטוחים בזכותו של

עם ישראל על ארץ הקודש. הם מאמינים בזה לא בגלל החלטות האו"ם, אלא מפני שכך כתוב בספר הספרים. למרבה הפלא דווקא בתוכנו נשמעות ספקות הרואות תפיסה זו כנאיבית. הם מעדיפים להתבסס על החלטות בינלאומיות ועל נימוקים המקובלים בשיח הדיפלומטי. גישה כזאת נתפסת אצלם ריאליית ומתקבלת יותר על הדעת. ברם, חסרונה הגדול שהיא מעמידה אותנו כברי-פלוגתא שווים מול הפלסטינים, כאשר שורשינו כאן מקדמת דנא, והם הגיעו לאזור זה מקרוב. הערבים מבינים היטב שלעדות היסטוריות משקל מכריע בשאלת הבעלות, וזו הסיבה לניסיונותיהם החוזרים ונשנים לעוות את האמת באמצעות מצגי שווא כאילו אתרינו הקדושים אינם אלא מסגדים, הורדוס היה מלך ערבי, הכותל המערבי אינו חלק מבית המקדש, קברי רחל ויוסף שייכים למוסלמים קדושים ועוד מלוא החופן טיעונים מסוג זה.

התנ"ך, הקושאן היקר שבידנו, העדות הבלתי מעוררת על בעלותנו בארץ הזאת, חייב להיות מוצג ללא לאות, לפני כל הארגומנטים המשפטיים והביטחוניים. הוא החזק, הצודק והמשכנע מכל הטיעונים. כוחו איתן כסלע גם במישור המוסרי ותקף עבור מי שתורת המידות עומדת בראש מעייניו.